

8. Høgt talte Husbond til Folket en dag:
Är slikt lyda Lag? En ska bli rådande, I el-
ler Jag; Det tog och et tag . . . Ty för
dessa äga Straxt föllo til föga Båd låga och höga.
De krupo i en vrå, Gjorde ed deruppå, Ät
nu Herren ska rå.

9. Ält gör nu stickligt, som höfves det gå,
War man säker derpå. Syslorna drist å nytt
lif börja så Bland stora å små. Kom se man
hur sāmja, Kan Bulloerna strāmja, Ät ofällen,
tāmja. Se! hur Roffoglen flyr, Så fort som
dagen gryr: Ty en Husbonde styr.

10. Alla gårdsågor Han noga fringsar, I
sigte dem tar; Ät för ofredande, nåtter å dar,
Han ställer förswar. Se! hur han stråfwar,
Med Swenskmanna nåfwar, De örnar och
råfwar, Ät drifwa härifrå, Som torde lura
på, Mina Kycklingar slå.

11. Knappt maken Herre, at dygder ha fått,
Om gården har rådt, Hollar ej mer det, som
stort är, än smått; Men alla gör godt. Den ar-
mod wil döda, Ät hungaren döda, Som far ger
han föda, Han glöfwer mig och stat, Så, at höns-
sen få mat; Si! så wäl wil han ha't.

12. Eigne den Högste, som magtena har,
Wår Husbond å Far! Göre Dess lefnad lycks-
lig å klar, Mång tusen tjog dar! Dess Sw-
skon å Moder, Samt Frua så goder Få och
ärestoder! Nu har jag lefwat nog . . . Tänk at
döds-klockan slog Ät wår Höns-Gummas
dog.

Höns-gummas

W i s a ,

Som

Hon söng för sig self i höns-huse, på Her-
regålen, när sista kalåse war.

Haner och Höner och Kycklingar
små, Spring glättuga nu, ic.

Med

Fortsättning,

Äldrig jag tänkte få lefwa den
dag, då så skulle gå, ic.

Sjunges som: När som ifrån Horizonten wår, ic.

I.

Saner å Höner å Kycklingar små, Spring
glättuga nu, Qwåd, mina Pullor och
Tappar, hå, hå, Sjung kuckuliku, Låt se, hwar
en hoppar I fring sina koppar Å riåbbena dopp
par. Jag orkar illa gå, Sitter gammal å grå;
Men qwåder ändå.

2. Fyra tjog år, å så nitton dertil Å min
ålder i dag. Folke må tro måg så mycke di
wil, Men aldrig wet jag, Min hog warit båt
ter, Förnösder å låtter, Bå dagar å nätter,
Ån han ha warit nu På sex år eller sju, För
nå'n Herre å Fru.

3. Fem stora Herrskap, på Herr'gålen wår,
Allt efter hwaran, Mins jag så wål, som då
wari i går? Å derföre kan Min åldriga tunga
Om Herrskaper sjunga, Bå gamla och unga:
Den, som ha wari må, Må ju weta hur då
å, War man såker på då.

4. Års, gammal wa jag, då Fröken for
bort, Då hörd jag di sa, hur hon ha hus
hålla, runt eller tort, Då wa som då wa?
Men bort wil hon resa Te den, som kan låsa
Bakfram i katchesa. Lika hwa di sa, Nog
ha Fröken wari bra; Men di nara'na sta.

5. Sen wa en Herre på gålen, jag mins
Han wa wåldug med art; Öppare Husbonde
nåpli

nåpliga fins, Men han dödde så snart; Å Fru,
som wardt Enka, Fick förja och tänka, Hwa
hon skulle skänka Te dem, som må magt Uppå
gålen hade ått Å om ågorna waft.

6. Båsta, som Fru i sit hus hade qwar, Wa
endaste Son, Fyra års Herre, som miste sin
Far; Men mins, Han wa mon Om åkrar å
ångar Å flitiga Drångar, Om ågor å pen-
gar: Han söga war stor, När Han fölgde sin
Mor Å kring ågorna for.

7. Gransamja, hemfred å styr på sit hus
Hölt Han, som en far. Fru, som Han fick,
wa et dygdenes ljus, En Fröken så rar, Så
from å gudfruktig, Så sedig och tuktig, I hus-
hålle duktig, Ut af detta Par Å åminnelse qwar
Alla weridenes dar.

8. Årswingar fingo Den Herre å Fru, Jag
mins inte grant; Som jag kan mycka, så wo-
ro de siu? Jo, jo, då wa sant: Ty fyra de
sista Små Herrar, jag wiste, Åt Herrskape mi-
ste; Den älste wa qwar, Å så Fröknar et
par, Må Moder å Far.

9. Herrskape sjelfwa, de lefue så kort; Jag
mins hur wi gret, När som war Nådiga Fru
dödde bort: Den sorgen wa het Å swår för
oh alla, som bitraste galla, Wi gick här å wala-
la, Bå nätter å dar, Å den bmmaste war Wår
bedröfwade Far.

10. Fyra, så när som et fjerdedelis år Han lef-
de derpå, Men; tamilatten! när Han stod på
bår, Hur de glunkade då Di sa: wi så wår-
te Bå större å smårre; Wi miste en Herre,
Som

Som wille å fick Hålla ordning å sticl. Gissa
på hur å gick.

11. Sonen tog hushålle först uti ått, Men
sen for Han ut; Reste, må Junkrar å drån-
gar, på jagt, Hade kulor å kruit. Men trolle
då kruit, Di höllis må der ute! Då wålde,
på slute, Åt råfwarne log åt då skotte, som tog,
Då war Husbonde dog.

12. Endaste Systren wa frommer å go,
Som årsde sin Bror, Åt Hennes Herre, på
lofwen och tro, Som Han henne swor, Fick
styra å ställa, Så de blefwo sälla, Som ha
wari snälla; Å sen ha då gått, Bå må stort
å må smått, Såsom Han ha förmått.

13. Nog wa då mer än halstannat iog år, Sen
Herrskapet här Nådande woro på Hertzgålen war,
Må mycke beswär Nu å di döda Från omsorg
å möda, Wår ågon å röda: Ty jämmer å gråt
Wa war dageliga låt Hela tiden bort åt.

14. Men huru wål ha Den Högste försatt
Wår Herr'gål igen Må både Herre å Fru Han
ha gett, Så jag aldrig wet än, Sen jag börja
lära Ta maten å båra Te Pullorna lära,
Då låti så wål, För bå Junkrar å Hål (*),
Bå te kropp å te själ.

15. Herrskape låser å sjunger å ber, Då mår-
ter wål jag; Unge små Herrarne lära ju mer
Hwar endaste dag. Aldri ska höras Nån orätt
så göras, Ell någon ska töras, Te pella såj fram
Å bju te någon skam, Munser ell Madam.

16. Her-

*) Ortt Håle, är Prowincielt, och betyder en ung Wonde-
Drång.

16. Herre Gud, signe De Dygdige Två,
För all ordning å tuft! Himlen beware De
Plantorna små, Deras härliga frukt! Så den
må bli mogen, Se dygd redebogen, rättträdig
å trogen: Ty då blir då godt De få del i
den lott, Som jag ha nu fått.

17. Solen å månen å stjernorna ge Sin
härliga glans! Djuren på markene nöje bete
Må lek uti dans! Hela jolen hoppar, Å mu-
stiga droppar Gör lustiga kroppar. Slicka,
gwick å ung, Kan du bättre, så sjung: Jag
å gammal å tung.

Fortsättning

af

föregående

Wisa.

I.

Aldrig jag tänkte så lesra den dag, Då
så skulle gå Knappt någon åttade Ordning
å Lag; Hwar en wille rå. Å Gård. Swenner
dyra, I twedragt å yra, Ble styfwa at styra.
Sjelf Herren god å mild Må ställa hur han
wil, Det dock illa gick til.

2. Ledsen då, husbonden gaf all ting god
dag, Det mins fuller jag; Sade: så följ då
hwar en sit behag, Hur det tager lag. Wren
huru di måk, Gafs styret tillbaka Åt Hus-
bond,

bond, at måk, Å hade nog gått bra, Om då
gått, som han sa; Men då gick, som då wa.

3. Aldrig jag glömmmer en Tisdag om qväll,
Hur illa bar tål: Rugotter satt hwar en Supp
på sit gjäll, Å mädde ej wäl. Jag sade: waf-
mante! Någ ondt wi of wänte, Det slår inte
slänte. Jo menna, hwar det drog: Åck! wår
Husbonde dog, Å det wa ju alt nog.

4. Borta wa den, som tog gälen om hand,
I främmande Land. Tårar här fluto, med hjerts
suckar bland, På land å i strand. Åck! alt likt
en öken; Wi tyste för höken, Mår Fru Mor
å Fröken, Ja, hela gårdens Ros, Från of
reste sin los. Sorg och saknad derhos!

5. Trohet å samsa fans knapt mer igen:
Ty agget det brann. Dräng emot Fogde å
Fogde mot den, Hwar man emot Man. De
betos å trätte, Sig inbördes frätte, Hwar an-
dra ej sätte. Den, som då tömmen fick, Rör-
de på utan stick, Hej! så långt, som då gick.

6. Hem kommer Herren (å såll ware Han!)
Hå gården tar an. Ställer i ordning ore-
dan Han fann, Det bästa han kan. Folket
sig brödde, Alt illa uttydde, De honom ej lyds-
de: Ty alla wille rå, men åck! gifva bara på,
Huru kunde det gå!

7. Trållen i bergen de sågo derpå! De lo-
go i mjugg, Bläste på elden, Hwar et ur sin
wå, Å wakte för glugg. Å ån deltes pena-
gar, Ån owett å slångar, Bland Herrgållens
drångar. Den striden hålles fast, Om et hus-
bonde-kast, Men si! rådjän hon brast.

8. Högt